

ROGER VERCEL : A SZIGET

fordította:

103

II. rész

A férfi két ugrással utána vetette magát, mert bizonyára azt hitte, hogy mindjárt leveti magát a mélységbe.

De a kapuhoz érve látta az asszonyt a keskeny ösvényen befordulni, épp egy falkiszögellésnél. Eléggé szégyellte, hogy annyira nekilendült, s még el is pocsékolta két percet, míg a bosszuságán töprengett.

Szárazon utánakiáltott:

- Paule!

Mint hogy nem kapott választ, gyorsan lement a falkiszögellésig, ahol Paule-t az imént eltűnni látta. Ott sziklák valódi rengetegével találta szemben magát. Paule ezek között rejtőzött el. Vállat vont, és a fogait csikorgatta: micsoda ostoba meg-gondolatlanság... mint egy kellemetlen süldőlány...

Aztán a tengert nézte, a visszautat, a visszatérést, melyet ez az abszurd bujóska elhalaszt. Hirtelen föltámadt benne a tengerész bizalmatlansága, észre vette a sziget körüli erős hullámverést... vizsgálni kezdte a tengert, mint a parancsnoki hidon tette a zord viharok napjaiban.

Mert viharos idő következett. Mindenhol hullámok tajtékoztak, a víz megzöldült. Viz robajlása dörgött az északi zátonyokról is. A szél hidegre fordult.

Legfőbb ideje lett volna visszatérni... Most beleordította felesége nevét egy szélrohamba, de egész más hangsúllyal. Csak a sirályok kavargó panasza válaszolt neki a rezes színezetű égen.

Őszinte szorongással, türelmetlenséggel, percről percre elkecseregve kereste a kőtömbök között. Szikláról sziklára ugrált, moszatokon csuszkalva, pocsolyákban taposva, bőrét hátán felhorzsolták az érdes gránitok. Fojtottan káromkodott, tengerész-szítkokat mormogott.

Többször megszakította a keresést és a szölongatást, s nyugtalan pillantásokat vetett az egyre jobban háborgó tengerre. Egy szikla tetejéről szétnézett, hogy megkeresse a csónakját, amely úgy táncolt a hullámok hátán, mint egy megijesztett ló, melyet elfelejtettek kikötni, és hangosan

megszólalt:

- Soha nem fogja kiteregetni ezt a dolgot!

Majd igazi dühvel kiáltotta:

- Tudod, hogy elmegyek!

Annyira gyűlölte ebben a percben, hogy arra is gondolt, valóban elmegy, és kegyetlen brutálitással válaszol erre a felültetésre. Elmenne egyedül, a feleségeért pedig elküldene egy halászhajót. De aztán arra gondolt: "... egy sem lenne hajlandó kifutni: szemben kapnák a szelet és az áramlatot." Ha nélküle hajózik el, itt maradna elhagyatva három-négy napig a zátonyokon, és várhatná míg kiderül, vagy jön egy hajó, amely fel tudja venni. Ezt elképzelni is képtelen volt: folytatta a veszett keresést.

Csak egy órával később találta meg, egy romos kazamata mélyén lapulva és egészen a sánc tetején, holott csak a partmenti szikláknál kereste. Még el is kellett vonszolnia a csónakig, mert hiába kiabálta neki, hogy az idő elromlott, hogy nem fognak átérni többet, s hogy miatta biztos fel fognak borulni... Paule csak ennyit felelt:

- Annál jobb! Ah, hogy örülök!

A férfi magánkívül felemelte az öklét, hogy megüsse, de aztán csak megragadta és betaszította, a csónakba, helyet mutatva neki a hajótaton:

- Ide, parancsolta, mint egy kutyának.

Leült, mialatt a férfi sietve fölcsavarta a vásznat és megcsomózta a fogáskötőt, hogy beljebb vonja a vitorlát.

Induláskor a szél megragadta és kirepítette őket a tengerre. Verdeste a csónak farát, bele-

kapaszkodott a vitorlába, meghajlította az árbócot, míg a férfi görcsösen szorítva ölében a kormányt, kezében a vitorla kivonó kötéllal kitágult szemmel nézte, ahogy a hajó orra zordan előrebukik a hullámba, széles legyezőt támasztva a fakó vizbő, amely rájuk zuhant, eláztatva őket.

Mikor megkerülték a sziget utolsó szikláját, Roland megértette, hogy nem fog elutazni. A túl rövid csónak hirtelen veszélyesen kezdett haladni.

A vitorlából csak egy énekkari lobogóra való maradt, de ez is elég volt, hogy kibírhatatlan sebességgel vigye őket a robajló vizen.

A hajóorr vakon csapkodta a hullámokat, a bukdácsolás minden ütődésénél a víz átsapott a párkányon, s leömlött a hajófenék deszkáira. Már bokájukon felül ért a csobogó víz, mintha egy egyre jobban megtelő nehéz hordóban utaztak volna.

A férfi a taton mellette ülő nő fülébe ordított:

- A vízmerítőt!

Mert ha az asszony nem ragadná meg az uszó fémtartályok egyikét, és nem ugrana azonnal kimerni a vizet a csónakból, öt percen belül a mélybe kerülnének....

De a nő megrázta a fejét:

- Nem!

- Elsüllyedünk!

- Igen!

A férfi gyűlölettel nézte, bizonyára megütötte volna, annyira szemtelen volt a nyugodtsága, ha nem kellett volna ehhez elengednie vagy a vitorlakivonó kötelet, vagy a kormányt, s ezzel együtt eldobni az életet!... El is feledte azonnal, hogy szélnek állítsa és bevonja a vitorlát, és csak a nagyon széles orrvitorlát hagyta fenn. Mikor eljutott idáig, a megtörő hullámok égető csapásainak, a csónak rázkódtatásainak ellenére, mely az árbócnak vetette, s hogy erősen beütötte a combját a hajó peremébe, ami-

kor vérző ujjakkal és a tartókötéltbe kapaszkodó körmökkel bevonta a keskeny háromszögvitorlát, felkiáltott, látván, hogy haránt dőlnek:

- A szél mentén oldalra!

Egy másodpercre felvillant benne a remény és a hála felesége iránt, mert engedelmeskedett, mert szilárdan megmarkolta a kormányt, hogy hátszélbe állítsa a hajót, és visszaadja azt a lendületet, ami talán megmentheti. A férfi megtántorodott, mert a csónak megdőlt és elfeküdt. Paule, összeszorított ajakkal, teljes erejéből a szél irányába taszította a kormányt, s az ellentétes művelet irgalom nélkül megtöltötte és a hullámok alá vetette a bárkát...

A férfi nem süllyedt el. Hatalmába kerítette gyors uszóöszöne, s mielőtt lemerült a hajótöréskor, két tempóval a felszínre is tört. Ekkor észrevett egy imprimé kreton-darabot forogni egy hullámvölgyben: a felesége ruháját.

Egyenesen fölé igyekezett, néhány erőteljes karcsapással el is érte. A sodrás is segítette. Semmire sem gondolt, csak arra, hogy megragadja az asszonyt; újra egyszerű ember lett, akit a halálveszély egész az ösztönökig leegyszerűsített.

Nem tudta többé, hogy ki ez a nő, akit elkap--- Ráhagyva magát az ujfundlandi kutyák és a tengerészek mentési reflexeire, csak egy el-elmerülő élőszul létezett számára a hullámokon, egy szul, melyet neki kell majd felemelni, majd elvonszolni a visszatartó áram segítségével a szigetig, ahonnan jöttek.

A magatehetetlen test alá csuszott, a hajótörött jobb karja alá tette a karját, megragadta állát, hirtelen felemelte, majd terhét huzva teljes erővel uszni

kezdett. Félkézzel, féllábbal uszott, e lebegő sullyal a mellén, egy sullyal, mely elég hamar életre kelt és kiabálva kapálódzni kezdett:

- Eressz! Hagyj elsüllyedni... Magadat mentsd!

A férfi érezte, amint ujjai belekapaszkodnak az övébe, hogy kioldják, szétfezsítsék. Egy pillanatra a bal karjával abbahagyta az uszást, és egy ádáz öklöcsapást mért a nő homlokára. A leütött test rögtön simulékony, engedelmes lett.

Tízszor is, a magányos elerőtlenedett harc folyamán, miközben fogait csikorgatta és lihegett, már azt hitte, legyőzik: érezte, ahogy a fáradság utolsó erőt is felemészti. A hullámok megforgatták, elborították, szinte félig megfojtották: már csak az állat küzdött még benne és kavarta a vizet.

Mégis egy pillanatra sem futott át rajta a gondolat, hogy elengedi a nehéz testet, melyet vonzott, és magát menti egyedül. Ez ugyanolyan lehetetlen volt, mint a támadás pillanatában ott hagyni a teherhajókonvojt, amelyet pár nappal ezelőtt kísért. Ugyanolyan elképzelhetetlen, mint hajótöréskor elsőnek hagyni el a fedélzetet! Egy tengerész nem menti meg magát egy nő a lámerülése árán, akármilyen legyen is, akit felvett...

Bármilyen is legyen... De ezt Paule éppen nem értette meg. Mikor ereje fogytán végre sikerült partot érnie a sziget homokos partján, mikor a száraz homokra vonszolta Paule-t majd maga is mellé zuhant, kimerültségtől hörögve, halálfáradtan, a rémítő erőfeszítéstől meggyötörtén, az asszony emelkedett föl elsőnek: nézte a tengert, a szigetet, a szinte halott arcot, mely lehunyt szemekkel, nyitott szájjal feküdt mellette, kimondhatatlan gyöngédséggel, örömmel suttozta:

- De hisz..... akkor te még szeretsz engem!.....

Helytelenül szerelmi megnyilvánulásnak vélte, hogy a férfi életét kockáztatta egy nőért...

Két napig maradtak a szigeten, míg észrevették a jelzéseiket, és az idő lehetővé tette, hogy a kis kikötő egyik bárkája értük jöjjön; két napig, s az asszony volt az, aki szinte tulzott szerelmével, minden aggódo gyengédségével betöltötte a kietlen sziklákat. Ő örködött a megerőltetett, hideg verejtékekkel borított, földrezuhant férfi fölött. El tudta vonszolni a kazamatába, ahol pár órával azelőtt még ő rejtőzködött, a vihar szelénél megszárogatta a ruháit, majd levetette a saját felső kabátját és ruháját, hogy betakarja. Éjjelnappal anyai gondoskodással, szenvedélyes hálaadással, és különösen örömmel vette körül, s ez az öröm megszüntette a félelem, hideg, éhség érzését, mert érezte, hogy visszahódította.

A második este, mikor tudára adta, hogy a segítségükre jött bárka közeledik a szigethez, és nemsokára kiköt, támogatva a kis hajóroncshoz vezette a férfit, - ahol ők is kikötöttek - és megkockáztattott egy mondatot:

- Most már nem tudsz többé elhagyni!...

A férfi ezt még nála is jobban tudta akkor: Az, hogy visszaadta az életét, előre feláldozva a sajátját, sőt, több mint visszaadta, ökölcsapással rákényszerítette, olyan kapcsolatot teremtett köztük, melynek szilárdságát a felesége nem is sejtette. A háboru már megtanította erre. Az, ami mostantól ehhez az asszonyhoz kötötte, aki most figyelmesen vezette a csuszós moszatokon, bizonyára talán soha többé nem lesz szerelem, hanem egy sokkal erősebb kapcsolat: két lény ragaszkodása, akik együtt mentek a halál kapujáig, és visszajöttek onnan, egyik hozva a másikat. Örökre össze vannak kapcsolva az adott és kapott étellel, mint ahogy az apák és fiuk.

Paule megismételte:

- Sosem fogsz elhagyni engem..... A férfi egy rövid kézzorítással beleegyezett.